

VILSEN

En novell av Andreas Ingo

Detta är en berättelse om en annorlunda vandring startad av en tjugosjuårig man boende i en mindre ort i ett tänkt Sverige. Ett Sverige som rent bokstavligen inte finns men där tydliga paralleller till det tänkta Sverige och det verkliga Sverige skapar en sällsam kontrast. Det är en berättelse om mäktiga ekar, om en trafikföring som ekar i sin tomhet, om vibrerande harpaltar som skakar månbelysta nätter.

Idén var att skapa en luffarnovell där syftet var att skapa en tänkt utmaning för min huvudkaraktär Erik Anton Lafrøde, en man med en förankring i en alternativ livsföring och med egna utläggningar om småstadslivet. Utmaningen för Erik är ett mål han satt upp för sig själv: Att genom ett myller av småvägar, bostadsområden och skogsbevuxna partier lära sig hitta vägen till en stad ett femtontal mil bort.

Det är en intellektuell utmaning att hitta vägen med undermåliga kartor såväl som en andlig och fysisk ansträngning. Där han inte bara till fots ska tillrättalägga avsevärda sträckor utan dessutom lifta och sova över hos främlingar för att ringa in det tänkta Sverige, folket, nutiden, det förflutna och framtiden.

En berättelse med klara paralleller till författarens egna liv i ett Sverige som brinner med en kall låga och är på väg mot ett oförutbestämt mål där ödet ligger i makthavares händer...

* * *

1

Några steg framåt på en slingrande gångväg där liksom stegen flöt fram i ett närmast maniskt tempo. En gångväg bredvid en sporadiskt trafikerad motorled som ledde ut ur ett litet samhälle i södra Sverige. *Ekströmssund* bebyggt med sparsam bebyggelse med hus med ovanligt stora fönster där ljusvågor från en trött sol plågade fönstren och fasaderna med ett ljus som skapade haloeffekter.

Bilar passerade förbi på motorleden där en gammal Volvo med rostiga streck och fläckar och en mörkgrön färg även blänkte med en nypolerad kofångare framtill. Någon cyklist trampade på i ett relativt lågt tempo och pratade i mobil samtidigt som han/hon cyklade. Erik visste inte om det var en man eller en kvinna. Avståndet var ett hundratal meter, någon gren från en gammal Björk täckte delvis synfältet och Erik visste inte riktigt om han ville titta på detta.

På vägen där Erik Anton Lafrode gick hade pölar av vatten bildats som i små rännilar också rann över vägen ner mot en lågbevuxen slänt där olika ekar samsades med aspar för att konkurrera om ljus och livsutrymme.

Anton stannade upp för att leta efter en surfplatta han placerat i en lätt ryggsäck han bar på ryggen. Även kläderna var lätta då han genom olika reseskildringar förstått att nyckeln till att lyckas med en vandring var att röra sig lätt. En lätthet som redan hade fortplantat sig i Eriks vältränade ben.

Han var lätt fysiskt men även andligt där onödiga tankar sorterades bort genom en medveten process.

På surfplattan som långsamt startades och den välbekanta startsignalen ljud kunde han efter några minuter inspektera en digital karta vars innehåll på det lokala biblioteket hade laddats ner. Han insåg ganska snart att han hade vänt surfplattan fel. Genom en inbyggd kompass roterade han liksom surfplattan för att vända ovansidan mot norr och han därigenom kunde skapa sig en bättre bild av var han egentligen var och i vilken riktning han skulle fortsätta.

Han fortsatte rakt fram på den slingriga gångvägen. Bilar fortsatte att passera förbi men tempot var ledigt, makligt, behärskat. Någon svala sträckte ut sina vingar över landsvägen och liksom dök i partier för att göra någon tvärvändning och undvika att kollidera med en nyare volvos framruta.

Vandringen gick vidare mot samhällets ytterkanter. En gles skog kantad av enbuskar stod rätlinjigt böjda mot skyn där en luddig molnmassa påpekade ovetandets gränser i en ödmjuk omfamning av undervärldens realitet. Stegen började kännas tunga, nyinköpta skor började kippa och en tilltagande sveda kändes i vänster häl.

Där, på vänster sida av vägen, syntes konturerna av ett nedlagt nöjesfält. Maskiner med hävarmar och lila ornament samsades med en uppställd barack där tänkta gosedjur syntes med luddig kontur. Där Anton gick på måfå mindes han barndomens besök på nöjesfältet. En ung mor tjugotre år gammal vars namn var Beatrice Ask gjorde följeslag med det unga barnet Erik Anton vilken sedemera hade antagit ett fingerat efternamn Lafrode.

Inget sades, det inhalerades någon mjukglas i strut och denne unge moder tittade blekt in i en snurrande karusell och lätta skrik blandades med det basala gurglandet från någon nersupen knarkare. Det blev en åktur ändå, trycket från centrifugalkraften skavde på barnet Antons axel som liksom trycktes mot moderns sida.

De lät sig följa den virvlande rörelsen med stigande och sjunkande spiralarmar.

Problemet för Erik i nutid var den kippande hälen. Aldrig hade han tänkt sig att skon skulle spricka upp så lätt. Men skorna var inköpta på en lokal mataffär vars innanmäte låg begravt under jord. Han letade sig i dåtid runt med vilda ögon och lyckades fråga någon expedit efter rekommendationer till skor att använda på vandringar. Inget speciellt sades, han blev visad till klädavdelningen där strumpor, kalsonger och någon T-shirt på en uppställd hållare hindrade vägen till ett par skohyllor där Erik smått desperat lyckades hitta ett par basketkängor med passande storlek.

Nu gick han på nytt efter samma promenadled längs den parallella riksvägen och insåg sitt nederlag. Basketkängor var inte gjorda för vandringar det insåg Erik snart. Plötsligt sprack den andra skon upp och den unge mannen tjugosju år gammal fick ta av sig båda skorna, kasta dem i ett dike. Dra av sig strumporna redan våta av svett och gå barfota längs den asfalterade promenadvägen tills han smått desperat hittade fram till ett köpcenter utanför det lilla samhället Ekströmssund där han hittade ett par kängor med det värsta av konstaterande:

Priset för inköpet av nya skor hade skurit av halva budgeten för luffningen!

* * *

Nu satt han i en bil tillsammans med en man vars anlete hade antagit säregna drag. Något vassa, erfarna drag, prövade av arbete och lättja och ett skrålande medvetet radiopratar som blandades med populär bakgrundsmusik satte stämningen för en mindre strapats än den förra. Erik Anton försökte utbyta några kommentarer med denna äldre man som faktiskt var riktigt trevlig med en lycklig, belevad och godmodig utgångspunkt.

“Så du är bara ute och luffar, är det inte kyligt så här tidigt på sommaren?” Frågade mannen vars namn var Erik-Lars Breckt.

“Det är inte så kyligt men det är bara för att jag rör på mig.” sade Anton, “Fick dock problem med en kippande häl och inköpte ett par nya skor på ett köpcenter.”

Erik-Lars Breckt skruvade på radion och hittade fram till radiokanalen P3 där det pratades om Corona-viruset i den nya tiden. Hur gränserna till Europa hade öppnats upp på nytt, hur olika dokument behövde signeras av resenärer med föreskrifter för resor till och från Europa och där folk som inte hade läkarutlåtande faktiskt inte fick resa till exempelvis Frankrike.

Efterverkningarna av en global epidemi som enligt vissa psykologer i mångt och mycket grundade sig i ren psykosomatik.

“Skulle jag ge dig ett tips så var försiktig med främlingar -” sade Erik-Lars Breckt, “och om det krisar ta hjälp av polisen och lokala innevånare så du inte utlämnas åt trötthet och vädermakternas nycker.” Sade han, “Har du pengar så det räcker till hela resan?”

“Tyvärr gjorde jag av med en del pengar på nyinköpta skor. Skulle du ha en slant över så tar jag tacksamt emot den.”

När Erik Anton steg ur bilen fyrtiofem minuter senare hade han fått sju hundra kronor extra. Det var ett tusen femhundra av tidigare pengar plus extra sjuhundra kronor han fått av Erik-Lars att lägga till i resekassan.

Så då var resebudgeten till viss del återställd!

* * *

Ängen låg stilla som en vid och utsträckt grav. Konturen av en glesbevuxen skog vars träd mest var lågväxt björk och bok ramade in denna "grav" som var häpnadsväckande i sin välvda utsträckning.

Ängen var tre kilometer lång och dekorerades av änglika blomster som lilja, krokus och grön klöver som vid närmare granskning även hade vita blomkolsliknande kransar med lila spröt. Dock var det häpnadsväckande hur ängen liksom låg stilla och grön. Det gröna, icke-uppseendeväckande gröna, i en halmliknande silkesren smekning förde sinnena in i en ursprunglig glömska.

Längre bort från horisonten än denna iögonfallande välvning vilade resterna av bokskogen liksom placerade av naturen i en knivskarp dragning. En spetsig lutande grön strimma som bitvis kantades av högre träd som någon enstaka tall och faktiskt en del enbuskar. Detta var svårt att upptäcka med ögonen men en medtagen kikare avslöjade sakens natur.

Anton gick nerför en slänt mot "gravens" centrum. När han gjorde det fick han bekanta sig med en del bromsar som kretsade runt hans medelålderskropp och ständigt hotade att sätta sig på platser som händer och hals och därigenom finna ett bra tillfälle till att suga blod.

Himlen var vit och somrig med kumulusmoln som med stilla välvda former förde tankarna till atombombsexplosioner dock med grådaskigt och lugnare ljus.

Erik ställde ner ryggsäcken vars vikt var lätt. Han hade som tidigare sagts lärt sig att vandra lätt. I ryggsäcken hade han medtagit ett par ihoplindade T-shirts, energirika konserver nedstoppade i plastpåsar. Badbyxor, en slö kniv, ett par strumpor med kompositmaterial som kunde andas, energidrycker inköpta på samma varuhus där han köpte de nya skorna han nu använde.

Svarta vinterskor som absurt nog även såldes på den tidiga sommaren och var jobbiga att gå i.

Erik Antons medelålderskropp kollapsade på den silkesmjuka ytan i "gravens" centrum. Han såg inte på sig själv som en medelålders man utan snarare som en ung man som ägnat en stor del av sin ungdom till att skapa progressiv rockmusik och läsa filosofer som Bertrand Russell, Lao Tzu och Friedrich Nietzsche. Detta när han inte gjorde ansträngningar i motionens konst i det lugna bostadsområde varifrån han kommit och även gymmade på ett lokalt gym för att stärka arbetsmoralen.

Hans främsta specialité var att skriva grafiska noveller med en alternativ prägling.

"Gravens" natur var att den inte var skön att ligga i. Han hade läst noveller om att bli levande begravd. Och så begravde han sig nu djupt under den gröna ytan som vajade så smått i en tilltagande vind där bromsarna kretsade ovanför hans relativt unga kropp men det var som att de knappt såg honom där han doldes av ängens övre utsträckning. Och det han fann var en stilla frid.

Kroppen var tung. Händernas leder stela. Och den inre smärtan av att förlora småstadslivets relativa trygghet där kusliga känslor välvde upp var som att ta emot dödsmissan för en död själ för evigt sökande efter himmelriket.

För att aldrig nå dit.

2

Gänglig, småfet, törstig men inte hungrig. Det var så han kände sig. Tidigare hade han haft ihop det med någon småtjej det var i trettonårsåldern och det var en lätt överspelad affär. Någon promenad med någon hund, ett par tomtebluss till jul och någon uppvisning i kvinnligt självförakt.

Han hatade inte kvinnor men kvinnor kunde inte fånga hans kamplusta så han sökte sig till progressiv rock - progressiv rock med tekniskt finlir skapade i ett gammalt datorprogram.

Mest gillade han promenader i det lokala bostadsområdet i Ekströmssund där han fick en trevlig känsla. Ibland tog han en tur ner till biografen i småstadens centrala delar där han genom att titta på B-filmer fick banala idéer till skrivandet av hans grafiska noveller där han vilt blandade det storslagna med det lågmälda för en sällsam kontrast.

Hans idé var att liksom fånga livet i det dödliga. Att rent skräp faktiskt påminde om den verklighet han kände och att genom att titta på skräp förstärka skräpets effekt i de **bilderböcker** han skrev och samtidigt bli mer av en realist.

Han gillade den idén.

Nu var han inne i ett bostadsområde som till viss del påminde om den småstad han lämnat. Det lilla samhället (var det ens en stad?) antydde vita kåkar bakom en björkprydd allé. Där unga löv låg spridda på marken trots att det inte var höst. Någon liten pudel rörde sig över marken lofsande utan koppel utan ägare utan liv på väg mot en okänd destination.

I ungdomen hade Anton lekt med djur, mera så blev det när hans relativt unga lillebror *Rasmus Ekhaven* (!) (som ofta tittade på TV) ibland följde med Anton på hans promenadturer i Ekströmssund för att liksom fråga ut storebror om han kände till något om pudlars beteenden.

Det fanns inga bra svar på det.

Nu var det dags att korsa gatan för att passera genom ett centralt bostadsområde där det enligt Antons digitala karta skulle finnas en stig som ledde till en annan väg som anslöt till en större väg och till sist till en motorväg. Det svåra var att Anton inte riktigt visste var han var genom att titta på den digitala karta han hade med sig. Problemet försvårades av att solstrålar passerade genom lövverken på träden han sett och fick plastöverdraget på surfplattan att blänka.

Var han verkligen på *Storstigsvägen* eller var han redan vid *Trondheimsvägen*?

Han chansade genom att korsa vägen till höger från hans position sett. Där han fick pröva sina ben genom en liten park där den stig han först sett upphörde och väl inne i parken (dekorerad med gungbara trähästar och någon trasig gunga) kunde han inte upptäcka någon fortsättning på den stig han beträtt.

Problemet (och det var ett filosofiskt problem) var att man ofta lade in *förutfattade meningar* i sökandet på en karta och att man ofta misstog en vägkorsning för en regelrätt kurva eller tvärtom och när man exempelvis läste Bertrand Russel (som skarpt påpekade problemet i verket "The Problems Of Philosophy") förstod man efter ett tag att andra filosofer som tidiga Platon nog måste utsatts för samma dilemma när de reste runt i Greklands övärld i jakt på de rätta svaren.

Problemen var outgrundliga.

Erik Anton Lafrode fortsatte genom de sista bitarna av den sandbeklädda lekparken och hittade fram till ett slut på den. Där det plötsligt fanns en lerig småstig (dock något torkad) som han modigt beträdde för att komma ut på en gata som kallades Lövstigen.

Denna gata fanns inte utmärkt på Eriks karta.

3

Kanske hade han bedragit sig. Han var ute efter en intellektuell retning, ett absurt pussel, där äventyrlusta på intellektuellt maner skulle ge honom nya idéer till skrivandet av en ny grafisk novell. Istället hamnade han vid en öde badplats. Inga människor kunde ses till. Vid en grillplats där en cirkel av betong fylld av skräp på det mest banala sätt gav Erik Anton idéer ganska snabbt.

Bredvid cirkeln av betong låg brunnet kol och någon hade ristat in sina initialer med hjälp av någon kolbit.

Faktiskt hittade Erik en gammal kondom på den sandbeklädda marken.

Erik slet av sig kläderna och beträdde naken det svala vattnet där han simmade ut på den öppna fjärden. Han passerade ett sjok av näckrosor som nästan likt demoner hotade att dra ner honom i dyn.

Molnen på himlen var grådaskiga och stilla.

"Det finns ingen ordning i det runda och jämna kaoset!" tänkte Erik och han kände hur hans ben nuddade vid botten hundratals meter ut från stranden. Erik insåg att han hade hamnat på ett grund där han med svårighet reste sig upp och betraktade den öde stranden från en ny vinkel.

Små Abborrar pilade iväg längs grundets botten. Och någon liten Mört eller Färna hade slagit följe med Abborarna och bildade ett gäng.

“Var detta sanningen om saken?” Tänkte Erik, “Att naturen följer sina egna lagar och bildar sin egen struktur?”

När Erik kom tillbaka till stranden gick han upp vid en annan plats än den första. Ingen människa syntes till.

Erik tänkte:

Naturfilosofen Thoreau författaren till “Walden” tänkte nog i dessa termer när han skrev sin berömda bok:

***Det finns inget större än den rena isolationen.
Den stilla meditationen över skogslivet vid walden och det rena varat.
Där individuella tankar kan och bör odlas.***

Åtminstone kände Erik så.

Och samtidigt som han kände det kände han också att det var något han missat. Något med den öde betraktelsen av att vara på en övergiven plats och sakna andra människor.

Kanske handlade det om något så andligt som kärlek?

4

Huset tornade upp sig som ett blekt ornament. Det var ett fyrkantigt hus med vita knutar och en prydlig trädgård med solrosor. Kronblad i gult som smått giftigt men ändå naturligt tog emot solens strålar från en klarblå himmel.

Anton nästan snubblade på uppställda stenplattor som markerade gången upp till huvudingången där Anton ställde sig smått skakig och ringde på dörrklockan och iakttog olika burspråk som trädde fram från en annars plan husfasad. Inte hade han då trott sig kunna bli så trött! Aldrig hade han oroat sig så mycket för stinkande kläder!

En dag hade förflytt och han var redan utmattad!

Dörren öppnades smått och det ivriga gläfsandet från en strävhaarig tax påminde Anton om tider som flytt när han promenerade med sin *andra flickvän* i ett bostadsområde som mera påminde om anarkistiska Norrköping än likbleka Västerås.

Detta hus påminde om likbleka hus i centrala Västerås.

Det var dags nu: Att bli man eller vekling. Att vara eller inte vara, leva eller dö.

***Var det detta som William Shakespeare åsyftade i Hamlet
eller kom detta från en ond bråd dröm?
Från ointellektet.***

Dörren öppnades. I dörröppningen dunkelt halvt skuggad trädde gestalten fram av en tonårig kille kanske femton år gammal. Ett smalt bockskägg prydde en likblek haka och ögon som likt en hungrig varg sökte efter tillfredsställelse.

Detta var en helt vanlig kille tretton år gammal som påminde Anton om liknande figurer han hade träffat i Västerås. Ett Västerås där adliga gestalter inom kyrkan hade fått honom själv att spotta på Swedenborgs (Ockultistens) matta grav. Men var Swedenborg en god man? Var han en *för* god man?

Anton visste inte.

“Ursäkta att jag stör.” Fick Anton fram, “Jag är ute och luffar och skulle uppskatta om jag fick stanna här en natt. “ Sade han till den bleka tonåringen, “Jag har inga pengar att ersätta vistelsen med men jag behöver en god natts sömn och kanske lite kaffe.”

“Vänta här ett slag så ska jag fråga mamma.”

Dörren stängdes. Anton blev stående på den platta ingångsplattan till huset i marmorerad sten. En dörrmatta att rengöra skorna med var stående vid sidan av ingångsplattan och Anton testade att putsa av undermätet av den vänstra skon med hjälp av denna attiralj. Ingen smuts märktes. Ändå gjorde han samma sak med den högra skon.

Snart kom tonåringen tillbaka. I följe med tonåringen var den strävvhåriga taxen som fritt sprang omkring inne i boningshuset. Dock var den kopplad på något sätt inne i huset och kunde därför inte rusa fram och slicka Anton i nyllet.

Det var så Anton tänkte.

Tio minuter senare satt de tre gestalterna vid familjens PC och letade upp olika kartor på nätet. Anton behövde nya kartor för sin fortsatta vandring då faktiskt hans surfplatta hade blivit stulen. Hur det gick till kunde knappt Anton förstå.

Hade han lagt ifrån sig surfplattan på något fik längs vägen?

Kartorna kom upp på PC:ns breda skärm. Städer som Nyköping, Anskär och Vidhälla kom upp på skärmen efter några försök. Anton kunde inte memorera allt detta! Ja, surfplattan var ju helt borta!

Dock sträckte Anton ner handen i den lätta ryggsäckens innanmäte och konstigt nog fanns surfplattan där ändå...

“Är du helt trött eller?” Fick mamman till tonåringen fram.

“Ja, jag är riktigt trött.” Sade Anton, “Men ska vi tanka över kartorna till min surfplatta så jag kan kolla på dem sedan?”

“Du gör som du vill.” Sade mamman.

När väl den tänkta proceduren skulle starta kunde inte surfplattan ta emot filer via Bluetooth som var tanken från början. Något fel hade uppstått i hårdvaran eller mjukvaran som skulle göra överföringen möjlig. Den tonåriga killen bredvid som hette Henrik Jonas Anderson erbjöd en ny tjänst.

Nämligen att skriva ut kartorna på datorns laserskrivare.

“Det går väl ungefär lika bra.” Fick Anton fram, “Tänkte aldrig på den möjligheten.”

Dock hade de tre figurerna tröttnat på allt tekniskt jox och det bestämdes att de skulle ta en kaffe först. Kaffe som bryggdes i en ovanlig kaffebryggare där faktiskt mjölk och socker tillsattes automatiskt. Mjölken var dock slut och grädde fylldes på i behållaren för mjölk och det bara *antogs* att grädden skulle smaka lika bra.

Inte mycket sades.

Anton drack den tillspetsade kaffen i tysthet. Henrik gick iväg till sitt rum och stängde dörren. Det sades att Anton skulle få sova på golvet i datorrummet på en filt. Det var inget mer som kunde erbjudas.

“Vi tar väl och gör så att jag tittar på kartorna på datorn ändå.” Sade Anton, “Memorerar dem smått via skärmen och sedan - (Anton kände sig nästan galen) så *ritar* jag av de viktiga kartorna på en serie papper. Ni har väl papper?”

“Vi har papper till laserskrivaren.” sade mamman som hette Katarina, “Och du får väl hålla till godo med de pappren!” sade hon trött, “Jag går och lägger mig nu.”

Så var den dagen slut.

**Men faktiskt kände Anton sig märkligt pigg trots allt som sagts
och han ritade ner det viktiga på kartorna på en serie papper
och så surfade han in på en websida som handlade om progressiv rock.
Just för att se om någon lagt ut någon ny låt på
ett mörkt tema.**

Allt var dock som vanligt...

~

Dagen efter förflöt som innehållet i en vetenskaplig uppsats.
Inte mycket sades i stunder men i andra stunder bröt helvetet löst.
Katarina hade bestämt att Anton skulle hjälpa familjen med att få bild på plasmateven de hade
i vardagsrummet.

En storbildstv med en svart bakgrund - ingen signal.

Anton fick i uppgift att klättra upp på taket och ställa in parabolantennen
så att Katarina kunde ta emot utsändningar från den så kallade T-Rex satelliten ute i yttre rymden.
Det handlade om sport och populära nyhetssändningar.

Det var så en modern kvinna i Sverige lärde sig tänka.

~

***Han ville inte men han var tvungen.
Han var tvungen att utföra detta sista uppdrag och sedan skulle han gå fri!
Gå fri åtminstone ett tag...***

~

Det gick inte att ta sig uppför stegen som ledde till parabolantennen bredvid skorstenen på taket.
Stegen hade inte tillräckligt med pinnar.
Anton tänkte länge och väl på detta problem och det konstaterades
att en lösning skulle kunna vara att förlänga stegen genom att placera den
på en pall.

Det fanns ingen lämplig pall.

Kanske skulle man kunna fråga grannarna om det fanns en annan stege?

Det fanns inga grannar på nära håll.

Lösningen blev att dra ut stegen extra långt då stegen var en stege med
dubbla stegar ihopkopplade på ovanligt vis med en statisk koppling.
Det svåra var att lösgöra den undre stegen från den övre stegen
med statisk koppling
och få den nya dubbelstegen att bibehålla sin funktion
något utdragen.

Detta gick.

~

***Anton klättrade upp för den modifierade stegen och ryste till när han
insåg det betydande avståndet till marken.
Det var som att klättra upp på en skyskrapa just för att det inte
fanns någon skyddslina och att marken var
några meter ner...***

~

Väl uppe på taket undrade han hur Karl Popper vetenskapsfilosofen skulle
sett på detta problem.

Var Erik Anton Lafrode tillräckligt kritisk i sin bedömning när
han prövade sin lycka på taket?

Just problemet med *falsifiering* hade ju enligt vissa räddat den moderna
vetenskapen från enorma problem.

För att lyckas utforma en hållbar vetenskaplig teori måste
man enligt falsifieringsteorin kunna ställa de kritiska frågorna och exempelvis söka upp motsägande
teorier för
att avgöra om teorin man själv hade var falsk.

Ofta var teorierna just det.

Och när Anton tänkte mer på det kom han på att han kanske var *dum!*
Bara en dåre skulle ge sig upp på ett okänt tak, gå på en ranglig stege,
släpa sig fram mycket sakta längs ett klibbigt tak prytt med
gamla löv som stinkte av naturens sönderfall.

Men han brydde sig inte.

Han kunde inte.

Och han koncentrerade sig på uppgiften istället...

~

När antennen hade vridits i rätt vinkel i relativ bemärkelse med hänsyn till azimutvinkel och motsatsen kunde Anton lätt klättra ned.

Något hade på smått märkbart sätt hänt inom honom. En svart ridå av intellektuellt sönderfall hade söndervittrat något i medvetandet och han tänkte något klarare trots sin uppdämda illska och stolthet.

Men TV:ns skärm var alljämt svart.

Efter ett samtal med Henrik Jonas Anderson kom Anton fram till att familjen inte längre behövde satellit-tv för att få en bra bild.

Då familjen också skaffat kabel-tv och det bara var att sätta i sladden för kabelsändningarna i digitalboxen och vips så trädde färgglada bilder fram på TV:n.

Zlatan Ibrahimovic fotbollsspelaren i stolt maner som jonglerade med tennisbollar framför en ironisk reporter med lättsam attityd för att stärka sitt rykte som player.

Aldrig hade Anton behövt klättra upp på taket från första början!

Han skulle istället gjort som gestalten på TV:n.

~

Tiden gick.

Anton lämnade bostadshuset efter en ny kaffe med fralla och han gick förvånandsvårt lätt när bostadshuset försvann bakom några lönnar och det grusade närmast guldfärgade underlaget på grusvägen där han gick knastrade trevligt och upproriskt denna sällsamma förmiddagstimme innan klockan elva.

Anton tänkte på Nietzsche och Hitler och insåg ett gammalt nederlag.

Han trodde att alternativkultur gick ut på dekadenta eskapader inom resande, inom musikens värld och en frisläppt partykultur. Men man skulle vara stor! Man skulle en dag lämna egot i någon mån och bli den stora varianten av sig själv.

Likt Hitler skapa underlag för en framtida civilisation byggt på högre vetande. Där den trogne arbetaren trädde fram. Där intellektet blev ett viktigt redskap för att kunna tjäna ett högre syfte. Men där *känslan, den fina känslan*, skapade utrymme för liv bortom intellektets gränser. Där liv gav plats för liv och det fria skapandet förmådde skänka den lilla människan en plats i evigheten.

Så upplevde Anton sig själv bli som filosofen Nietzsche när han tänkte ovanliga tankar och förvånade sig själv med intellektuella genombrott och sedan bli mera som Hitler när dessa tankar blev konkreta handlingar med ett givet resultat.

Dock kunde han inte identifiera sig med världskrig och irrationella övertramp - Sverige representerade det rena förnuftet med gestalter som filmskaparen Ingmar Bergman och filosofen Ingemar Hedenius som skrev boken "Tro och vetande". Där det kallt påpekades att irrationella beslut kan kännas helt rationella och rationella beslut kännas helt irrationella.

Faktiskt att slagord som frihet, rättvisa och jämn marknadsekonomi kunde bli viktiga just eftersom kämpar inom intellektets sfärer proklamerade ord som välfärdsstat, feministiska värderingar och modern demokrati.

Men inget av detta kändes "rätt" långt tillbaka i tiden. Det blev "rätt" senare på grund av kamper av avvikare som till en början tycktes vara dårar. Och de viktigaste av sanningar tycktes dåraktigast och kändes mest fel.

Och det var nästan så Anton kände sig.

Som en slagen hjälte på Sveriges slagfält som reste sig från sin döda kropp och svävade upp till himlen.

Där onda korpar åt köttet från hans vita och sargade kropp.

Belåten.

5

Anton närmade sig en skogsglänta vid sidan av en asfalterad väg. Små oljefläckar syntes på asfaltsvägen kanske skapade av hettan tidigare denna sommar eller någon sommar före det. För det var ju en egenskap med asfalt. Att den vid högre temperaturer närmast upplöstes och oljan som höll gruset i asfalten sammanhållen pressades upp till ytan som utgjorde körbanan.

Fläckar från en av de större oljefläckarna hade färgat av sig på asfalten runtomkring.

Anton vek av från asfaltsvägen och rörde sig ner mot den hägrande skogsglantan och kände tydligt hur hans tidigare så pigga ben hade blivit svagare. När han gick över gräset märkte Anton hur olika stickor och något gammalt löv fastnade i strumplåsten och kliade på irriterande manér. Han stannade upp, plockade bort stickorna och det gamla lövet. Tog av sig ryggsäcken, öppnade förslutningen till ryggsäcken, sträckte ner handen och tog upp en vattenflaska. Drack ymnigt av vattnet, drog på sig ryggsäcken och letade sig småtrött fram mot skogsglantan.

Anton kom överraskningsvis fram till en vattenreservoar.

Han erinrade sig ord från "Tao Te Ching" (Taoismens urkund) där det sades att människan skulle vara som vatten. Aldrig gå emot sig själv, andra och livet. Snarare ta det lugnt, hålla medvetandet rent och bara vara ett med livets flöde. Zen Buddhistiska munkar hade en liknande filosofi.

Dock var det svårt att tänka djupa tankar.

Istället satte sig Anton ner. Tände en cigarett, rökte den och vilade mot det sandbeklädda underlaget. Ovanför vattenytan dansades det en ovanlig dans framförd av olika sländor. Där sländorna, ovanför en vattenyta prydd av oljefläckar, rörde sig taktfast upp och ned med tvära stigningar och sänkningar. Anton tog av sig ryggsäcken, lade den bakom sig och sänkte överkroppen ner mot det sandbeklädda underlaget där ryggsäcken användes som huvudkudde.

Nu kunde tjugosjuåringen vila. Några ettriga mygg gjorde entré. "Men det var en del av luffandet!" Tänkte Anton villigt och han slutade bry sig i de få stick han fick minuter senare.

* * *

Det blev varm korv vid ett gatukök sju kilometer bort från viloplatsen. Vid viloplatsen hade Anton faktiskt tittat på en av de kartor han nedtecknat tidigare och insett att han hade tillrättalagt en betydande sträcka med hjälp av de krafter han fått när han sovit hemma hos familjen Anderson. Dessutom hade han hjälp av en liten kompass han köpt innan han lämnade Ekströmssund.

Samhället kändes inte helt obekant på det sättet att det påminde om Ekströmssund. Unga löv med en ljusgrön färg prydde de träd han sett längs vägen där Anton gått genom en allé som ledde till gatuköket.

Där Anton stod och svettades såg han en yngre tjej passera förbi med sur min. Antons gestalt väckte knappast något intresse. Detta trots att flickan med sin klädsel avslöjade att hon tillhörde någon form av subkultur. Hon hade rosafärgat hår, svart jacka med nitar och militärbyxor utan hängslen. Anton erinrade sig på nytt den taoistiska filosofin om att vara ett med livets flöde:

"Livet kunde inte erövrast!" Tänkte Anton, "Hjältar fanns inte i verkligheten. Man kunde inte bli omtyckt av alla. Det var bara att ta det lugnt."

"Så varifrån kommer du?" Frågade expediten Anton. En ung man i en lätt vit skjorta och blåa jeans med ett ansikte något gyllenbrunt. Faktiskt tänkte Anton att expediten ursprungligen kommit från södra Europa. Kanske Grekland, Italien eller Spanien och faktiskt bröt också denne vissa ord på lite knagglig svenska.

"Jag kommer från Ekströmssund." sade Anton, "Är bara ute och luffar."

"Vad kul." sade expediten.

På golvet bakom expediten fanns det en back öl och till och med en vinsats. Det pratades lite om alkoholen. Hur folk i Lingärde som var denna ords namn faktiskt drack lite även vardagar. Dessutom var det skillnad på vitt vin och rött vin.

"Kanske är det också viss skillnad på leverantör." Sade Anton.

Vinsatsen öppnades och det bjöds på vitt vin och Anton nämnde ironiskt att *arbete kunde ses som fritid och fritid kunde ses som arbete.*

“Ja varför opponera sig?” Sade expediten, “Det finns inget att anmärka på.”

* * *

Anton passerade under en tågbro som på tystlåtet manér lämnade rälsen fri. Där Anton gick utan djupa tankar kände han sig ett med Tao fast kroppen gick i Sverige och tanken var utomlands.

Tanken svävade bort mot Indien, ner mot Sydostasien och sedan upp mot Kina.

Det var som en smekning av döden - en glädje, en eggande dekadens.

6

Två dagar senare hade Anton sovit över hos en ensam kvinna i fyrtiofemårsåldern, faktiskt också hos ett par ungdomar som på anarkistiskt manér bjöd hem andra anarkister för fyllor bakom själva huset där de bodde.

Erik Anton Lafrode gick längs en rak väg nattetid och månen syntes bakom några aspar med en likblek molnformation kring själva måncirkeln som liksom på gamla spökfilmers manér knappast kunde identifiera sig med den tid den befann sig i.

Anton hade gått vilse. Kompassen hade försvunnit och det enda Anton hade att gå på för att upprätthålla lokalsinnet var att hålla blicken fäst vid en högre skorssten som i neonblått lystes upp av en strålkastare. Byggnaderna kring skorsstenen utgjorde ett sågverk och var industriella cylindrars kompakta rundningar i grått. Som futuristiskt och olycksbådande var hemvist för arbetare på nattskift.

En skorssten Anton sett och memorerat som riktmärke tidigare som ersättning för en förlorad kompass.

Vägen var rak och Anton tänkte att följde han bara den väg han gick på nu skulle han snart komma tillbaka till sågverket som faktiskt var utmärkt på en karta han hittat på ett lokalt bibliotek. Dock vek vägen av från sågverket räknat. Anton visste inte hur han skulle hitta tillbaka till riktmärket. Ju längre Anton gick ju mer doldes skorsstenen av ett skogsparti han tvingades passera.

Vägen var fortfarande rak och ju längre han gick ju mer tycktes han förvånas över att en byggnad han närmare sig var ett sågverks byggnad. Han blev stående framför en stålgrind och på en uppsatt skylt, upplyst av röda lampor, stod texten “Sveadals sågverk - obehöriga äga ej tillträde.”

“Är jag framme nu?” Tänkte Anton och ryste till. “Har jag gått i en cirkel?”

Anton tittade sig om för att försöka se om skorsstenen kunde upptäckas bakom stålgrinden.

Efter några trevande försök där Anton till och med blivit avvisad från platsen av några vakter kunde han så småningom upptäcka skorsstenen. Vakterna, som var iklädda

mörka munderingar och bar batonger, sade till Anton att han inget hade på platsen att göra. Han var tvungen att identifiera sig bara som en säkerhetsåtgärd. Där Anton blev förd till ett kontor fyllt av bleka papper och några blinkande lysrör.

Anton lyckades styrka sin identitet med ett körkort.

Vagt, knappt märkbart, uppstod en främmande tanke i Antons medvetande:

“Vägen jag gick på var rak men den vek ändå av mot sågverket räknat. Just eftersom den raka vägen egentligen var en *uttänjd sväng*. Riktningen gick inte att avgöra med tanke på sträckans längd som jag passerade.

**Där den fasansfulla vinkeln var *långsamt böjd*
och ledde till sågverket helt obemärkt.**

En geografisk illusion skapad i syfte att skrämma bort luffare.

D.v.s mig.”

7

Kyrkan tornade upp sig som en gigantisk fästning med tinnar och torn. Trädgården, som hyste gravarna, bevattningsanordningarna och olika kors, gjorde inte Erik Anton Lafrode uppseendeväckande förvånad. Kyrkan kände han ju till trots att familjen han tillhörde snarare var världslig i sin utgångspunkt.

Han gick omkring på gravplatsen och kände att något lättade inombords.

Ja, en gravplats var ju inte nödvändigtvis en deprimerande sak! De fina blomsterarrangemangen, gravstenarna i sig och de välkrattade gångarna där man kunde vandra runt och ta in historiens vingslag.

Tider från förr.

Så även inne i kyrkan kände sig Anton väl till mods. Målningarna som föreställde makthavare från förr ingav en viss konstnärlig förundran. Just hantverket, det gedigna hantverket, var ju något han själv ville lära sig! För skulle sanningen fram var han endast en glad amatör där han satt och skrev manus till sina grafiska noveller och den rena fotorealismen till själva bildskapandet var det heller inget med.

Mest förvånad blev Anton av en gigantisk målning som föreställde ett kristet helgon. Denna unga kvinna, gissningsvis runt tjugofem år gammal, liknade en huvudkaraktär i hans egna grafiska noveller. Dessutom i de illustrerade romaner som inspirerat honom på hans egna väg. Det kristna helgonet tycktes knappast representera ett asketiskt ideal. Snarare hade den unga kvinnan närmast likt Leonardo Da Vincis “Mona Lisa” ett hemlighetsfullt *leende*!

Vacker hy, fina kläder som gnistrande i silvrig sammet och renaste guld.

Ja, Anton var förbluffad just då och medan han stod där och tog in målningens helhet kom det fram en präst.

“Hej.” sade prästen till Anton, “Vem är du?”

“Jag heter Erik Anton Lafrode.” Sade Anton, “Och jag kommer från Ekströmssund.”

Erik inspekterade prästen som var ganska ledigt klädd. Han var klädd i ett par svarta jeans, ett brett skärp med en silvrig knäppningsanordning samt en blåmönstrad skjorta med en bakgrund i vitt. Han hade ett lite hemlighetsfullt leende själv prästen och verkade lugn och sansad i sin sociala utgångspunkt.

“Letar du efter något särskilt?”, undrade prästen.

“Egentligen behöver jag bara någonstans att sova i natt.” sade Anton, “Jag är ute på en luffning och behöver någonstans att sova.”

“Sov då i uthuset.” Föreslog prästen, “Bara du aktar dig för att ändra på saker.”

“Jag ska bara ta det lugnt.” sade Anton.

Uthuset var en gammaldags byggnad kanske byggd samtidigt som kyrkan där det anades artonhundratals. Olika vaser med plastblommor av varierande kvalité stod uppställda längs olika hyllor på väggarna och någon Jesusbild syntes också på väggarna där bergspredikan så snyggt inramades av Israels lantliga idyll.

Anton tog upp en liten broschyr där det beskrevs något om kristendomens historia i Sverige. Om korstågen, om hur Sverige kristnades i högre utsträckning under Gustav Vasa än tidigare. Hur de gamla vikingarna redan på tusentalet ställdes i kontrast mot det kristna intåget från sydeuropa.

Och något borde väl ändå ha sagts om Jesus själv! Där faktiskt Anton läst om en alternativ syn på Jesus skapad av tidiga kristna dokument.

Natten som följde var en lugn historia utan större komplikationer. Anton hade medtagit mat som han inhandlat på en lokal ICA-affär. Och faktiskt hade han stulit lite gravad lax på denna affär då han tänkte att en ung man med en så låg budget lika gärna kan ta en laxbit på ICA istället för att leva på andras gåvor.

Ja, och skulle han ha ett dåligt samvete för det?

Dagen efter pratade Anton lite med prästen igen. De kom in på Sveriges historia och om själva kristnandet. Och hör och häpna tyckte prästen själv att Vikingarna representerade en stor kultur! Själv skulle han lika gärna kunnat vara Viking och var gränserna gick mellan Asatro och Kristendom var svårt att säga.

“Jo, även de gamla Vikingarna trodde ju på ordning och reda.” Sade prästen till Anton, “Att de ville vara stora män. De idkade handel med andra nationer och plundringstågen krävde sina insatser från stora män.”

“Och det kristna innehåller ju också en stor mängd vetenskapligt kunnande.” Fick Anton fram och förvånade sig själv. “Jag menar stor arkitektur byggd av kunnigt folk. Stor musik. Ja, faktiskt har du en poäng.” sade Anton till prästen, “Vad är egentligen skillnaden mellan en asatroende viking och en kristen präst?”

“Jag ser mig mest som en Viking.” Sade prästen och gick.

* * *

*Vägen tornade upp sig som en övergiven dalsänka i ingenmansland.
Över horisonten vars utsträckning utgjorde ett gigantiskt V
vilade ett grymt moln varur solstrålar
trädde fram och skänkte Anton vila.*

*Längs denna väg, vid vägkanten, syntes övergivna
cyklar, en ny Vespa av nordeuropeiskt slag
och faktiskt en gigantisk oljefläck på vägen och ett dragsterspår av gummi på gatan,
en splitter-ny BMW i silver vid vägkanten.*

*I en värld där Gud mötte Satan,
Där intellektet slipades,
Där relationer upplöstes och föddes på nytt.
Där djur och natur berättade om en annorlunda svensk historia
och gav upphov till en okänd disciplin
föddes kunskapen om livet,
egoismen och
kärleken.*

*Det dundrade i fjärran och en tilltagande dimma
gav upphov till upproriska vindar.*

*Och ynglingen, den pånyttfödde
samlade sig inför en kommande strid
och behövde faktiskt vila.*

*Hur hittade man vägen till målet,
till den sanna visdomen som förenade motsatser
och beredde vägen hem?*

Nu var Anton utmattad.

*Om en vecka skulle han
faktiskt veta.*